

[Peter Duetoft]

I øvrigt lytter jeg meget gerne til politikere, men jeg lytter mere til borgere og erhvervsfolk i de lande, vi taler om. Prøv engang at tale med dem, vil jeg sige til fru Annette Just, i stedet for at lytte til de flotte taler ved konferencerne!

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg vil bruge denne korte bemærkning til at prøve at komme lidt tættere på diskussionen om, hvordan landene i Central- og Østeuropa hurtigt kan blive medlemmer. Jeg tror, det er afgørende for en fredelig udvikling i Central- og Østeuropa, at de får sikkerhed for, at de bliver medlemmer, og at de også – måske før mange har gjort sig det klart – kommer til at sidde med ved bordet politisk, altså kommer med til ministerrådsmøder. Så skal vi i nogen grad vende den optagelsesproces, vi har været vant til, om og sige: Vi starter med, at de sidder med ved bordet. Men vi ved godt, at på en række områder har de behov for at beskytte deres markeder, og dér skal de måske have endog meget lange overgangsperioder. Men det er sådan, at de ryger ind nu og hurtigt, og derefter er der overgangsperioder.

Jeg tror ikke, vi behøver at være uenige, men for afklaringens skyld kunne det være vigtigt at få denne debat gjort mere klar, for hvis det er det, vi er ved at blive enige om i den danske debat, så er det at vende optagelsesbetingelserne lidt på hovedet i forhold til, hvordan det er foregået tidligere, således at man ikke skal sidde og forhandle i 5-7 år og alt er forhandlet på plads, inden man bliver medlem. Det mener jeg er farligt og forkert, og jeg mener, at landene i Østeuropa har brug for det svar, at de kan komme med tidligere, og så kan man, mens de sidder med ved bordet, også diskutere videre område for område, overgangsordning for overgangsordning.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

I princippet er jeg enig med hr. Gade, for der skal naturligvis være en eller form for forhandling, inden den politiske praksis kommer i gang, men den kan formentlig gøres meget kort. Dermed ligner det forholdene for Grækenland, Spanien og Portugal, hvor de jo var med politisk, men havde 10-årige overgangs-

ordninger på det økonomiske område. Hvorfor skulle man ikke i løbet af de første år i overgangsperioderne kunne diskutere økonomien, når det politiske var i orden? Jeg er ikke afvisende over for den tanke, men det forudsætter én ting, som hr. Gade og jeg heldigvis nu er enige om, og det er, at al den snak og stilstand, der er i Europa på grund af Danmarks holdning til Maastricht-traktaten og Edinburgh-afgørelsen, må holde op, så vi kan komme i gang med at få EF-systemet til at tage sig af andet end netop den diskussion. Alt det her er jo passé, hvis det bliver et nej den 18. maj, for så er kræfterne brugt på at forsøge at reddé stumperne internt i EF, og så er der ikke kræfter til at åbne op og få disse forhandlinger i gang.

Så lad os *nu* få ryddet os til side, sådan at det bliver et ja, og derefter bruge kræfterne på det, der er endnu vigtigere, nemlig at skabe et stabilt og sikkert Europa for fremtiden, det, som Maastricht-traktaten og Edinburgh-afgørelsen kan være fundamentet for. Så kan vi komme i den retning, som hr. Gade og jeg er enige om, og som fru Annette Just er meget uenig i. Det må jo så være fru Annette Justs egen sag.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Vi er tilbage i talerrækken.

Elisabeth Arnold (RV):

Også fra Det Radikale Venstres side vil vi takke både statsministeren og udenrigsministeren for deres svartaler til denne forespørgsel. Udenrigsministerens tale indeholdt jo adskillige eksempler på, hvilke bestræbelser man gør for at få fremmet frihandelen og for at få afskaffet protektionismen inden for EF-området. Men jeg synes også, at ministerens svar klargjorde, at vi arbejder op ad bakke. Frihandel er et plusord, og det har det bedst i opgangstider. Nedgangstider giver grobund for protektionisme, og det kræver stort, stort politisk hånddelag at få afskaffet protektionistiske tiltag.

Banansagen synes jeg er et uendelig dårligt eksempel, og den diskussion vil jeg i øvrigt ikke blande mig i mere. Den endte jo nærmest med at blive et slagsmål om, hvem der havde sagt hvad i Markedsudvalget, og det kan vi så mere os med senere hen. Men banansagen er et dårligt eksempel på EF's protektionisme.